

4128

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

ע"י 14-08-36112

בפניו
כבי' השופטת שרה דברת - ט.נשיא-אב"ד
כבי' השופט אריאל ואגו
כבי' השופטת טלי חיימוביץ

המערער:

ע"י ב"כ עו"ד ע. צדקוני ואח'י

נגד

קצין התגמולים

המשיב:

ע"י ב"כ עו"ד יערת קלינברגר - סמ"ד

פסק דין

- 2
- 3
- 4
- 5
- 6
- 7
- 8
- 9
- 10
- 11
- 12
- 13
- 14
- 15
- 16
- 17
- 18
- 19
- 20
- 21
- 22
- 23
- 24
- 25

תשופט א. ואגו:

לפנינו ערעור על פסק דינו של ועדת הערעורים שלפני חוק הנכים (תגמולים ושיקום) תשי"ט - 1959 (להלן "החוק"), בראשות, כבי' השופט בדימי ר. בחט, שניתן ביום 2.4.14, ובו נדחה ערעור על חולטת המשיב שלא להכיר במחלת הסכרת סוג 2, שממנה סוכל המערער, כמי שנגרמה עקב שירותו בצבא. המערער חוייב בהוצאות משפט בסך 5,000 ₪.

המערער, יליד 1960, גוייס בספטמבר 2000 למילואים בתנאי קבע. הוא לא שירת בתפקיד קרבי, ועסק בעבודות מקצועיות כמסגרי בחטיבה מרחבית, באזור רצועת עזה. תביעתו להכיר בו כנכה על פי החוק, מבוססת על קשר סיבתי שהוא טען לו, בין מחלת הסכרת שחלתה אצלו, לבין אירוע שהתרחש במוצב "טרמית", ביום 24/10/00 (להלן, "האירוע"), בעת שעסק בחתקנות סככת מיגון עבור החיילים שם. תוך כדי העבודות, החלה זריקת אמגים מילויים שהיו בסמוך, ובחמשד נזרק בקבוק ונערה שפגע בקיר סמוך למערער. לטענתו, הוא נבחל ולכן מעד על שק חול שהיה במקום, ונפל ארצה, תוך שנחבל ברגלו השמאלית. משחופיעה נפחות ברגל, והכאבים לא יעלמו, פנה המערער, ביום 9/11/00 לחדר המיון בב"ח "סורוקח", ובוצע ניקור באיזור הנפחות, שהפך לאבצס, לשם ניקוז מוגלה רבה, שבתוכה התגלה זיהום חייוקי. במחלך בדיקות חום בביו"ח, לצורך חסיפול האמור, התגלו ערכי סוכר גבוהים. המערער אובחן כחולה בסכרת סוג 2.

המערער חגיש, ביום 15/11/00, תביעה להכיר בו כנכה, לפי החוק, בשל הפציעה ברגל, וק. התגמולים הכיר בנכות הפלסטית (צלכת), שנגרמה בעת ניתוח ניקוז האבצס, ככזו שנגרמה במחלך ועקב השירות. בתביעה נוספת, ומאוחרת יותר, מיום 23/9/07, עתר המערער להכיר גם במחלת הסכרת ככזו שנגרמה עקב האירוע. ק. התגמולים - ומשיב דחה את התביעה, באמצע חוו"ד רפואית של ד"ר ז. גפל (יוער - בחוו"ד זו, מיום 7/2/10, שהיא אמגס "פנימית" וניתנה עבור המשיב ולבקשתו, אין

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

ע"ו 14-05-36112

בפני:

כב' השופטת שרה דברת - ט.נשיא-אב"ד

כב' השופט אריאל ואגו

כב' השופטת טלי היימוביץ

1 מצוין כלל תחום המומחיות של נווגנה, לא כל שכן נטיונו. מחוות הדעת המשלימה, שנתן, למדנו,
 2 שחוא מומחה לרפואת פנימית, מנהל מחלקת בבייח ברזילין, שלפיה אין קשר סיבתי בין תנאי
 3 השירות של המערער בצה"ל לבין התפרצות מחלת הסכרת אצלו.
 4
 5 ערעורו של המערער בפני הועדה קמא נסב על דחיית תביעתו הנוספת, זנו, והוא נטמן על חו"ד
 6 רפואית, מיום 1/2/11, של פרופ' מ. רפפורט, מומחה לרפואת פנימית. המערער טען לקיום קשר
 7 סיבתי מובהק בין תנאי השירות להתפרצות מחלתו. על חוות-דעת זו (שלתוכנה ומסקנותיה אוקס
 8 לחלן), נתן ד"ר גפל, מטעם המשיב, חו"ד מגיבה, מיום 24/5/12. לאחר שמיעת הראיות, ובכללן
 9 חקירה של המומחים הרפואיים, ניתן פסח"ד של ועדת הערעורים, אשר, כאמור, אימץ עמדת
 10 המשיב ודחה תביעת המערער להכרה. על כך חוגש הערער שלפנינו.
 11
 12 ליבת ההנמקה, שבעטיה ראתה הועדה קמא לדחות את הערער שנדון בפניה, היא בכך שמערער לא
 13 הרים נטל התוכחה, ברמה הנדרשת לפי ההלכה הפסוקה (ימתקבל מאד על הדעת), לבסס קשר
 14 סיבתי בין תנאי השירות להתפרצות הסכרת. סביר יותר, כך נפסק, כי הגורם להתפרצות נעוץ
 15 בגורמי סיכון שממילא חיו אצל המערער (רקע גנטי- גם אחותו חלתה, יתר לחץ ז"ם ושומנים, עודף
 16 משקל ועוד), וכי עיתוי התפרצות אינו קשור לתנאי השירות בכלל ולאירוע הספציפי הנדון בפרט.
 17
 18 על מנת לחבין נכונה את נימוקי פס"ד קמא, ואת השגות המערער על נימוקים אלה, יוטעם, כי גם
 19 המערער אינו חולק על קיום גורמי סיכון אצלו לפרוץ המחלה ועל האפשרות שזו קיננה בגופו, סמוכה
 20 מעין, עוד קודם לאירוע. תביעתו מנוססת על ההלכה הפסוקה, המושרשת חיטב, למן פרשת
 21 "אביאן" (דנ"א 5343/00 ק, תתגמולים נ. אביאן, פד"י נ"ו (5), (732), ולפיה, בנסיבות חמתאימות,
 22 וככל שחוכח הדבר, רואים מחלה קונסטיטוציונית, שהתפרצה אצל חייל, עקב תנאי השירות, כמי
 23 שנגרמה במלואה בשל השירות הצבאי ועל כן הוא זכאי הוא להכרה על פי החוק. מכאן - שהמערער
 24 צריך להצביע על הגורם להתפרצות המחלה דווקא כמועד הספציפי שבו התרחש הדבר, אותו
 25 "טריגר", שבלתו אפשר שהמחלה לא היתה מתפרצת כלל, או שהדבר היה קורה במועד אחר
 26 לחלוטין.
 27
 28 ומערער טען לקיומם של שני חזקים כאלה ("טריגר"), שכל אחד מהם, ולחלופין - שניהם במצטבר,
 29 יכלו לחבוא לפרוץ מחלת הסכרת, נעיתוי הנתון, והדקים- טריגרים, אלה, לשיטתו, ולעמדת
 30 תמומחה מטעמו, מוכרים במזע חרפואה כגורמים להתפרצות המחלה. האחד - דווק נפשי- המתח
 31 וחבחה שאחזו במערער במהלך האירוע ביום 24.10.00, בעקבות ידווי האבנים וביתר שאת -
 32 בקבוק חתכורה, וחשני - דחק גופני - המחלה הזיהומית שלקת בה כתוצאה מאותו אירוע
 33 ושהתבטאה באותו אבצט שתצריך ניתוח זיקור לשם ניקוון.
 34

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

ע"ו 36112-05-14

בפניו
כב' השופטת שרה דברת - ס.נשיא-אג"ד
כב' השופט אריאל ואגו
כב' השופטת טלי חיימוביץ

1 חראשון מכין שני הגורמים שטען להם המערער, חטענה לקשר בין דחק נפשי לבין פרוץ מחלת
2 הסכרת, הוא עניין שנדון רבות בפסיקה וקיימת מחלוקת רבתי בין המומחים הרפואיים בשאלה אם
3 קיימת אסכולה מוצקת הדוגלת בהיותכנות קשר סיבתי בין אלה. חגם, שהן הרופאים שחעיוזו והן
4 ועדת העוועורים נתנו חתימתסותם גם לתטי השירות הכלליים, ולאורך זמן, שטען להם המערער,
5 ולמצבי מתח וסכנה שלטענתו נחשף אליהם, השכיל בא כותו, עו"ד צדקוני, למקוד חדיון, לעת
6 שמיעת הערער, וחכחיר, שטענת מרשו, בחקשר זה, מצטמצמת לקשר הסיבתי שבין האירוע
7 חטפציפי שתואר, לבין התפרצות המחלת. אין הוא טוען, לפחות בשלב חדיוני הנוכחי, שניתן לקשר
8 בין ונאי השירות בכללם ולמתח מותמשך, לבין התפרצות סכרת מסוג 2.
9
10 לכל אורך ניהול החליך בפני ועדת העוועורים קמא, ונמיו"ח מסויימת גם בכתבי הטענות בערער,
11 קיימת אי בחירות לגבי גרסת המערער ביתס לממשק הנוחץ, אם בכלל, בין שני "גורמי חחדק" חללו.
12 האם מדובר בהצטברות של דחק נפשי ופיוי שהביאה לחתפרצות, או, שמא, די בקביעת קומו של
13 אחד מהם וקשירתו להתפרצות המחלה כוי לחצדיק קבלת תביעתו לחכרת. מאחר, שכפי שנראה,
14 נקודה זו היא בעלת חשיבות לחכרעה בערער, אקדים ואציין, לאחר עיון באמרות חשוונת של פיופי
15 רפפורט, המומחה מטעם המערער, חן בחוות דעתו וחן בעדותו בפני הועדה, שנעלה מספק, שזעתו
16 חמקצועית של מומחה זה, שעליח מבוססת תביעת המערער לחכרה על פי חחוק, כמו גם ערערו על
17 דחיתתה, הינה, שמדובר בשני גורמים נפרדים, שבחורו של כל אחד מהם, בפני עצמו, להביא
18 לחתפרצות סכרת חמקנת בגופו של אדם.
19
20 מוכיח נימוקי ועדת הערעורים, בפסק וינה, מתייחסים לסוגיית חדחק חנפשי. הועדה קבעה שלא
21 חוכה קיומת של אטכולה רפואית חמכירה בכך שלחץ נפשי יכול לגרום לפרוץ מחלת סכרת 2 או
22 לחחמרתה. על אף האמור, וישמח הועדה, נכונה, את החלכה חפסוקח המתירה, גם במקרה כזה,
23 חוכחה פרטנית של קשר סיבתי בין אירוע דחק נפשי ספציפי לחתפרצות המחלה, ונפנתו לחחון מח
24 חולכה בפניה בעניינו של המערער. חוגדחה כלא מחימה גרסתו של המערער, אשר קשר בין החבלה
25 ברגלו לבין זריקת בקבוק חתבערה. לא חוכאו על ידו עדים שוכלו לתמוך בסיפורו וחוא חודה שאף
26 לא ניסח לאתרים. הוא חשתחה בהצפת הסיפורי חזירמטי אוזות בקבוק חתבערה והכחלה שאחזה בו,
27 ולא שיתף בכך ועדח של ביטוח לאומי שדנה בעניינו, ואף לא את כית החולים סורוקה בחגיעו לחדיר
28 חמיון או כמהלך אישפוזו. אפילו בזו"ח חפציעה שמולא ביום 12.11.00, מפקדו של המערער ציון
29 ש"במהלך עבודה במוצב טרמית, החליק חנגז מעל ערימה שקי פק"ל וחחבל ביד"י" (עם זאת,
30 וחועדה אינה מאזכרת פרט זה, באותו דו"ח פציעה, שמולא כשבועיים לאחר האירוע, המערער עצמו
31 מאזכר זריקת אבנים ובקבוקי תבערת, ואף יותר מבקבוק אחד, ומייחס את נפילתו לניסיון לחמוק
32 מתס). הועדה חתרשמה, כי גרסתו של המערער הועלתה בשלבים מאוחרים, עד שחבשילה במוחכונת
33 מועצמת לעת חקירתו חנגזית בפניה, וזאת על מנת ליצור לכאורה קשר של דחק נפשי חריף בין
34 חאירוע לפרוץ חסכרת. לשון אחר - ברמה חעובדנית לא קנתה אחיזה בלב חועדה גרסתו של
35 המערער אוזות אופי האירוע מאותו יום, וחומרתו מוויבט חדחק חנפשי שנוצר. בפסק חדין סיכמח

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

ע"ן 36112-08-14

בפניו

כב' השופטת שרה זברת - ס.נשיא-אב"ד

כב' השופט אריאל ואגו

כב' השופטת טלי חיימוביץ

1 זאת ועדת הערעורים במיליט "המערער לא הוכיח להנחת דעתנו כי היה מצב לחץ קיצוני באירוע בו
2 נחבל..." (עמ' 7 ש. 22 לפסח"ד).

3
4 קביעה עובדתית זו של ועדת הערעורים, אומנם מאוזכרת בהודעת הערעור ובעיקרי הטיעון, וכ"כ
5 המערער חולק עליה, אולם, אף הוא ער לכך שזו אינה נתונה כלל לערעור, לפי חוראת סעיף 34 לחוק,
6 המצמצם את הערעור לשאלות משפטיות בלבד, לא כל שכן, כאשר ממילא, גדרי ההתערבות של
7 ערכאות הערעור בקביעות כאלה מצומצמות למדי. על כן, בטיעון שבעל פה בפנינו, לא עמז עו"ד
8 צדקוני על מיצוי הטענות במישור זה. נמצא, איפוא, שחקביעה העובדתית ולפיה כלל לא הוכח קיומו
9 של מצב לחץ חריף שיכול היה, ולו לשיטת פרופ' רפפורט, לגרום התפרצות הסכרת, חרצה את גורל
10 ה"טריגרי" הראשון מבין השניים לדחייה.

11
12 אולם, כזכור, המערער טען שכוחה של המחלה הזיהומית שנגרמה לאחר נפילתו והחבלתו, כרגלו,
13 לגרום להתפרצות הסכרת גם אם לא נלווה לכך דחק נפשי. ועדת הערעורים התייחסה לכך בתכלית
14 חקיצור, ומצאה לזכות גם את התינוח בדבר ה"טריגרי" השני, בקובעה כי "באשר לקשר בין המחלה
15 הזיהומית, גם כאן לא מצאנו כל בסיס לטענה מן המן הרפואי ולא תוכחה קיומה של אסכולה
16 רפואית. המערער נחבל, נגרמה לו מורסה שגותחה וקיבלה את הטיפול המתאים. אין לכך כל קשר
17 למחלת הסכרת שאינה נוצרת תוך ימים ספורים. פרופ' רפפורט טוען כי מחלת הסכרת יכולה
18 לפרוץ עקב מחלת חוס, אולם במקרה שלפנינו לא אובחנה מחלה כזו".

19
20 ב"כ המערער ממקד, כיום, חשגותיו על פסק הדין ועתירתו לשינוי תוצאתו, מתוך הטענות המועלות
21 כנגד קביעה זו שצוטטה, וטוען הוא, שהמסקנה שבעטיה נזווחה גם טענת "טריגר" המחלה
22 הזיהומית אינה מבוססת ואינה יכולה לעמוד.

23
24 עינתי היטב בראיות הרלוונטיות, והן חוות הדעת חשונות של שני המומחים הרפואיים, מטעם
25 הצדדים, וחקירותיהם הנגזרות בניית המשפט (אזכור, שלעניין זה אין מחלוקת על עובדות היסוד.
26 המערער נפל במחלף האירוע ונחבל. האבצט שהתפתח נקשר לאותה תכלה, וחצלקת לאחר ניקוזו,
27 אף חוכרחה, על ידי חמשיב, כנכות לפי החוק במסגרת התביעה הראשונה שחגיש המערער). מראיות
28 אלה ניתן לגזור את הו"כרים הבאים:

- 29
- 30 1. חוצנה בפני ועדת הערעורים עמדה תוך משמעית ונחרצת, של פרופ' רפפורט, ולפיה המחלה
- 31 הזיהומית - האבצט - יכולה לגרום, בפני עצמה, להתפרצות הסכרת מחסוג חנדון.
- 32
- 33 2. לא היה צורך לחיזוק לשאלת קיום אסכולה רפואית ברורה זו, או לשלילתה, משום שבעו"ד
- 34 פרופ' רפפורט גורס כי זוהי עובדה שידועה היטב לכל המומחים בתחום ואין עליה מחלוקת,
- 35 לא באה על כך כל התייחסות מוגיבה מצד מומחה חמשיב, די"ר גפל, והעמדה הרפואית הזו

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

ע"ן 36112-05-14

בפניו

כב' השופטת שרה דברת - נשיא-אב"ד

כב' השופט אריאל ואגו

כב' השופטת טלי חיימוביץ

1 לא נשללה ולא נסתרה כלשהו. אף בחוות הדעת המניכה שניתנה על ידי ד"ר גפל, הוא
2 מתייחס אך ורק למחלוקת סביב קיום אסכולה של דחק נפשי כגורם סכרת או זעזוע.
3 מעבר לכך - פרופ' רפפורט אף מאזכר במפורש קיום אסכולה רפואית וקושרת מצבי דחוק
4 גופניים, ולא דווקא נפשיים, לפרוץ המחלה.
5

6 3. אין זה מוזייק לומר שפרופ' רפפורט התייחס ל"מחלת חוס", שלכאורה לא אובחנה אצל
7 הכמעיר, ולהיפך, הוא סבור שהזיחום "נטו" די בו לחוות "טריגר" לתפרצות חסכרת,
8 ויתר על כן - לעיתים היעדר עליה בחוס גופו של החולה, מעידה על חומרה רבה יותר של
9 הזיחום מאשר כאשר נלווית לכך מחלת חוס.

10 אפרט, כעת, את התבטאויות המרכזיות (או את תיעודן) שיש בהן לאשש האמור:

11
12
13 א. בחוות דעתו של פרופ' רפפורט מיום 1.2.11, הוא קובע, כי סכרת מסוג 2 יכולה לפרוץ בשל
14 גורמים סכיכתיים וש "גורם סביבתי זה יכול להיות דחק גופני חריף כגון מחלה זיחומית
15 או מחלת לב תעוקתית, או דחק נפשי חריף או ממושך, המשמשים במקרים רבים גורם
16 מאיץ החוסף מחלת סמויה לגלויה" (פסקה 2 בעמ' 4 לחוות"ד).

17 ב. בפרק בחוות הדעת שכותרתו "דחק גופני" נאמר ש"אין ויכוח בספרות שמצבים פיזיים
18 חריפים (לדוגמה מחלת חוס, ניתוח, היריון או טראומה), "יכולים להסוך נטייה סמויה
19 לסכרת למחלה גלויה. במצבים אלו, מופיעה המחלה בזמן האיזווע החריף או בסמיכות
20 קרובה לו". (עמ' 5-6 שם). משמע - מחלת חוס מנויה וק בתור אחת הדוגמאות למצבי דחק
21 חריפים.

22 ג. בעמ' 8 של חוות הדעת, פרופ' רפפורט מדבר מפורשונ על אסכולה רפואית מוכרת חגורסת
23 שגם דחק גופני קצר או מתמשך יכול להביא בתנאים נסויימים לפריצת מחלת הסכרת,
24 לסוגיה חשונים, ומפנה למאמר ספציפי בנושא, ומספרו 42 ברשימה הביבליוגרפית
25 המצורפת.

26 ד. בעמ' 9 מפרט פרופ' רפפורט עמדתו כיחס להשפעת זיחום כרגלו של חמעיר, וללא קשר
27 למחלת חוס כלשהי... "שבוע לפני גילוי מחלת הסכרת... הופיעה אצלו מחלה זיחומית
28 קשה, קרי, זיחום מורסתי בירך אשר נגרם בזמן ועקב חשירות הצבאי. מוסכם על כל
29 העוסקים בנושא, שזיחום חריף מחווה "גורם הדק" וסיבה ראשונה במעלה לפריצת
30 מחלת הסכרת. סמיכות הזמנים, בין הופעת הזיחום תקשה, שחייב אשמו וניתוח
31 ותפרצות של סכרת, מחזקת עוד יותר את הקשר הסיבתי בין גורם הדחק, קרי הזיחום,
32 ותפרצות הסכרת אצל מר ביטון. לסיכום: שני 'גורמי הדק' כבדי משקל חברו אצל מר
33 כדי לגרום את התפרצות הסכרת. האחד, דחק נפשי קשה וממוקד, וחשני, מחלה
34 זיחומית קשה". אומנם, לאחר מכן, המומחה כותב שהמחלה הזיחומית "תדמת אף היא
35 תרומה משמעותית ביותר לתפרצות הסכרת", וקובע כי מדובר בשילוב של דחק גופני

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

ע"ו 36112-05-14

בג"ו

כ"ב' השופטת שרה דברת - ס.נשיא-אב"ד

כ"ב' השופט אריאל ואגו

כ"ב' השופטת טלי חיימוביץ

- 1 ונפשי, אולם, כפי שניראח מתוצרי חקירתו הנגזית בפני חועדה, הוא איתן בכך שגם חזיהום
- 2 לבדו יכל לגרום לחתפרצות.
- 3 ה. בחוות הדעת המגיבה של ד"ר גפל, מטעם המשיב, מיום 24.5.12, הוא מצייך, שכדעתו
- 4 לחתייחס רק לחלק מחוות דעתו של פרופי רפפורט ואכן, חוות חודעת המגיבה ממוקדת
- 5 בטוגיית חוזתן הנפשי ואין התייחסות ותגובות על עניין המחלה הזיהומית.
- 6 ו. בחקירתו הנגזית (ישיבת יום 20.6.13 החל כעמ"י 7 לפרוטי המתומלל), אכן, (בעמ"י 13 ש.
- 7 11-13), פרופי רפפורט מזכיר, שוב, על שני "החדקים" והוא מכנה את המחלה הפזיית בתור
- 8 "מחלת חום זיהומית חריפה אורגנית", אולם, בעמ"י 22-23 הבחיר המומחה שאינו רואח
- 9 תכרה לעליית חום חגוף ודבריו כרוזים: "זה לא משנה לענייננו... כי עצם תעובדה שהיה לו
- 10 תחליך זיהומי שחייב ניקוז באשסוז, הוסך אותו למחלה מאוד משמעותית... אני ממש לא
- 11 טוען שבגלל החום... יש פה מחלה זיהומית ברורה. אם מישחו לאורך האשסוז תיעד חום
- 12 או אם היה חום לפני שהוא חגיע, זה ממש לא רלוונטי לענייננו... לפעמים תעדד חום מעיד
- 13 על מצב זיהומי חמור ביותר שחולח עם מחלה זיהומית מגיע בלי חום... הוא חשוב כמצב
- 14 עוד יותר מסופן. אז החום לא רלוונטי".
- 15 ז. בעמ"י 20 הבחיר המומחה, ששילוב המחלה הזיהומית והחזק הנפשי הביאו לפרוץ המחלה,
- 16 אולם, זי היה בדחק הגופני... זיהום, לבדו, לגרום לחתפרצות.
- 17 ח. כאשר, (עמ"י 20), התבקש המומחה פרופי רפפורט לשקלל את שני גורמי החזיק שצייך, הוא
- 18 חשיב ש"אין צורך בכלל לדבר על דחק נפשי, כי אין מחלוקת בעולם הרפואי שזיהום קשה
- 19 כמו שהיה במקרה הזה, גורם לחשיפה, לפריצה של סכרת. זי לנו בכך".
- 20 ט. בחקירה הנגזית של מומחה המשיב, ד"ר גפל, לא שאל אותו עו"ד צדקוני בנושא זה, וניתן
- 21 לחבין הימנעות טקטית זו, משחוות הדעת המגיבה אינה מתייחסת לכך, אולם, וזו חתשוב,
- 22 לא נעשה ניסיון, בידי ב"כ המשיב, ולו באמצעות חקירה חוזרת, או בבקשה דינית נפרדת,
- 23 ליתן מענה, ולהציג עמדח רפואית נוגדת מצידו של ד"ר גפל.
- 24
- 25 ניתן למצוא התייחסויות נוטפות של פרופי רפפורט, ברוח חמור, בניסוח כזה או אחר, לכל אורך
- 26 חקירתו הנגזית הנמושכת. אין לגזור מזכריו כאילו הוא מתייחס רק למחלות חום כחזיקים
- 27 אפשריים לפרוץ חסכרת. ראינו לעיל, שדעתו היא שתמחלה הזיהומית הספציפית שלקה בה
- 28 המערער, לאחר האירוע במוצב, יכלה, לבדח, לגרום לחתפרצות. המומחה שמטעם המערער חציג את
- 29 תקשר הסיבוני בין מחלה זיהומית חריפה לבין פרוץ חסכרת כותון הידוע ומקובל בעולם הרפואח
- 30 ללא עוררין, ואף איזכר מאמר ספציפי העוסק, לדבריו, בכך. מנגד - אין ראייה כלשחי, בין בחוות
- 31 דעת רפואית ובין בפרוטוקול החקירות הנגזיות, שתסתור עמדה נחרצת זו שבאה מפו פרופי רפפורט.
- 32
- 33 בחינתו חמור, לא ניתן לחותיר על כנה את מסקנתה של ועדת הערעורים שלפיה לא נמצא כל בסיס,
- 34 מחפן הרפואי, לקשור בין המחלה הזיהומית של המערער לפרוץ חסכרת. מסקנה זו מתעלמת

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

ע"ו 14-05-36112

בפני:

כב' השופטת שרה דברת - ס.נשיא-אב"ד
כב' השופט אריאל ואגו
כב' השופטת טלי חיימוביץ

כב' האב"ד ש. דברת-ס.נשיא

אני מסכימה.

1
2

3

שרה דברת, שופטת,
ס.נשיא 8

השופטת ט. חיימוביץ:

אני מסכימה.

9
10

11
12

15
טלי חיימוביץ, שופטת 16

17
18
19
20
21
22
23

לפיכך נקבע כאמור בפסק דינו של כב' השופט אריאל ואגו.

הערבון שהופקד על ידי המערער יוחזר לו באמצעות בא כוחו.

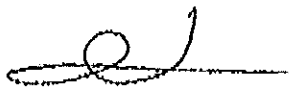
ניתן היום, ל' כסלו תשע"ד (22 בדצמבר 2014) בהעדר הצדדים.

טלי חיימוביץ, שופטת

אריאל ואגו, שופט

שרה דברת, שופטת,
ס.נשיא

24
25